

Въ статиите си за норманизмътъ ние пѣ-
колко пѣти вече сме забѣлѣжавале, че напразно би
било да са търсатъ между старовременните и-
мена у различни народи непременно такива и-
мена, които са свършватъ на *славъ*. Тая при-
ставка захваща да влиза въ мода само отъ IX
вѣкъ. Множество старовременни имена у сич-
ките почти славянски народи не подпадатъ подъ
славянското словопроизводство (Чехъ, Бехъ, Ге-
риманъ, Мупъ, Балде, Гаталдъ, Микъ, Крокъ и
др.). А туранскиятъ отгѣнокъ би трѣбало да
са яви особено силенъ у восточните славя-
не, т. е. у русите и у бѣлгарете (относително
руските имена глѣдай моята статия въ „Русск.
Вѣстн.“ 1872. Декабрь). Но както и да е, а въ
старобѣлгарската история са намиратъ и таки-
ва имена, които сѣ носиле общеславянски от-
гѣнокъ, като напримѣръ имената на *миръ*: Дра-
гомиръ въ VIII вѣкъ, Добромиръ въ X; въ чи-
слото на Борисовите предшественици ние и-
маме Владимира, а въ числото на неговите при-
емници Властимира. Въ спомѣнатииятъ по-горе
расписъ на бѣлгарските князове, освѣнъ оние
имена, които ние вече приводихме, сѣ славянски
отгѣнокъ са срѣщатъ: *Гостунъ* (който ни на-
помнимъ нашиятъ легендаренъ Гостомисалъ и кня-
зътъ на бодричете или историческиятъ Госто-
мисалъ отъ IX вѣкъ), *Безмѣръ* и *Севаръ* (послѣ-
днѣото, види се, произхожда отъ единъ корѣнъ съ
името на славянинътъ Сваруна у Агатиа). Въ тоя
расписъ оставатъ само първите двѣ имена съ
чужди отгѣнокъ, т. е. *Авитохолъ* и *Ирникъ*; но
ние знаеме, че и самите лица, на които тие